

Praktiska vinkar

att återuppväcka af elektriska stötar bedöfvade personer.

Den trängande nödvändigheten att genast företaga ihärdiga försök att återuppväcka offren för tillfälliga elektriska stötar bevisas bäst genom den lyckliga utgången af hittills bekanta fall.

För att ej dessa försök må göras ytligt eller uppgifvas för tidigt, framhålles särskildt, att tillfälliga stötar sällan äro ovilkorligen dödande, såvida ej offret blir lämnadt utan hjälp en längre tid, eller räddningsförsöken för tidigt avslutas.

I de flesta fall förorsakar en elektrisk stöt blott andedrätens upphörande för en kortare tid. Orsaken härtill är dels den kortvariga och ofullkomliga beröringen med strömledaren, dels den ringa känsligheten hos de delar af kroppen, som genomlöpas af strömmen. Vidare bör man komma ihåg, att vid tillfälliga elektriska stötar erhåller kroppen sällan hela strömmen, utan blott en efter omständigheterna större eller mindre del däraf.

När ett olycksfall af detta slag inträffar, så har man att genast vidtaga följande åtgärder, hvilka skola utföras med stor noggrannhet och omsorg:

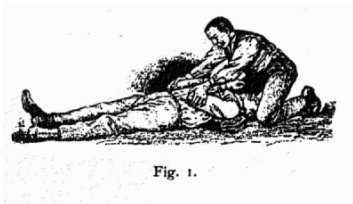

Fig. 1.

1. Aflägsna genast kroppen från strömkretsen, genom att afbryta beröringen med ledaren.

Härtill kan man använda ett stycke torrt trä, hvarmed man rullar kroppen åt sidan eller för undan strömledaren. Har man ej något trästycke (eller ett par gummihandskar) till hands, så omlindar man händerna med ett stycke torrt tyg eller en kappa, för att skydda dem, när man fattar tag i kroppen. Är den träffade i beröring med jorden, så kan man utan fara fatta honom i en flik af kläderna och på så sätt draga bort honom från ledaren. Härefter har man att utföra följande:

II. Lägga kroppen på ryggen, lossa kragen och kläderna kring halsen på honom samt rulla tillsammans en rock eller dylikt och lägg under skuldrorna, så att hufvudet faller tillbaka, Försök därefter att med konst framkalla andning, precis som man gör med drunknade. Detta utföres så, att man på knä vid den liggandes hufvud med ansigtet vänt mot honom fattar hans båda armar och drager dem kraftigt långt bakåt öfver hufvudet, så att de nästan beröra hvarandra, samt håller dem i denna ställning högst 2 à 3 sekunder. (Detta tjänar till att utvidga bröstet och underlätta luftens tillträde till lungorna.) Därefter böjer man ned armarna på båda sidor om bröstkorgen, trycker fast tillsammans bröstväggarna och

drifver därigenom ut luften ur lungorna. Detta förfarande upprepas minst 16 gånger i minuten och man håller på härmed oafbrutet minst en timme, såvida ej den naturliga andhemtningen dessförinnan inträder. Jämför fig. 1 och 2.

III. Samtidigt med de under II föreskrifna försöken fattar en annan den träffades tunga med en näsduk (för att kunna hålla fast den), drager ut den kraftigt, för hvar gång armarna sträckas öfver hufvudet och släpper tillbaka den hvar gång bröstet sammantryckes. Detta upprepas äfvenledes minst 16 gånger i minuten. Afsigten härmed är dels att göra halsen fri, så att luften kan komma in i lungorna, dels att framkalla en retelse till andning, därigenom att framtänderna i underkäken gnida mot tungan, hvilket ofta är af god verkan. Om käkarna äro hoppessade, när man skall fatta tag i tungan, så att munnen ej är lätt att öppna, så kan denna öppnas med ett trästycke eller handtaget på en fickknif.

Under det att försöken II och III utföras, så skicka efter en läkare, som bäst är i stånd att utföra följande åtgärder:

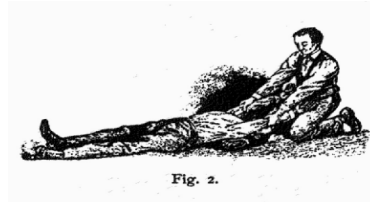

Fig. 2.

IV. När allting annat slår fel, så framkallas ovilkorligen andhemtningen, om man starkt spänner en muskel, som verkar på ändtarmen (slutmuskeln). För detta ändamål lägges den träffade på sidan, långfingret och pekfingret stickas in i stolgången, hvarpå muskeln plötsligt och häftigt drages upp mot ryggraden. Om det är önskvärdt, att samtidigt fortfara med försöken till konstgjord andhemtning, så drag hans knän uppåt och stick för samma ändamål tummen i stolgången, medan han förblir liggande på rygg.

V. Syrgas (kan erhållas på ett apotek, om sådant finnes på platsen) utgör ett kraftigt retmedel för hjärtat, om man kan få den in i lungorna. För den skull gör man en tratt af starkt papper, sätter dess mindre öppning i förbindelse med syrgasbehållaren och stjärper den större öfver den träffades mun och näsa. Under det att gasen nu utströmmar, fortsätts försöken med konstgjord andhemtning. I brist på syrgas låter man honom lukta på ammoniak, svafvel eller ättikspirit.

Det är ändamålslost, att hålla spritdrycker i munnen på den träffade, likasom äfven att på sätt som vanligen sker, trycka tillsammans hans strupe, hvar före sådana åtgärder alldeles ej böra vidtagas. Däremot är det förmånligt att kraftigt gnida eller slå kroppen med varma tygstycken.